

нищо, и пакъ искатъ още да та убиватъ... напраздно съмъ са азъ трудялъ. да защитявамъ народнитъ права, тѣтъж за трудоветъ ми.

ЯВЛЕНИЕ ЧЕТВЪРТО.

Горнитъ, Кръстанъ.

Кръстанъ. Чиститѣй господарю! Единъ Византійскій посланикъ, проси ви дозволеніето.

Кардамъ. Свободенъ е. (Кръстанъ нализа и довежда посланикътъ който са покланя).

Теоханъ. (като предава едно писмо на Кардама) Честъ и уваженіе на васъ високодостойнѣй господарю. Съ отлични поздравленія, отъ старна на царя си, испроводенъ съмъ да принесѣ пакъ желаніето му.

Кардамъ. [отваря писмото и чеге]. Високославнѣй владетелю! Научавамъ са че сте въ намѣреніе да искате данѣкъ, за да наплатите трудоветъ си въ биткѣтъ, която ни нанесохте. Да, право е да са наградитъ, въ азъ ви моля да не са трошитъ да дохождате сами чакъ до вратата на столицата ми, защото азъ ще слѣзѣ самъ до предѣлитъ ви за да ви донесѣ личниѣ данѣкъ

Византійскій Императоръ.
Константинъ.

Каранъ. Тѣй са пада, самъ да ви донесе каквото сме заслужили.

Кардамъ. Да, трѣба да познае веждѣжъ за винаги, че по-слабія трѣба да са покорява на по-силниѣ. Той не може да плати напълно вашитъ трудове; но поне отъ малко малко.

Кодинъ. Ако бѣше чакалъ да отидемъ чакъ до вратата на столицата му, наистинна горчиво щѣше да наплати и трудоветъ ни и сичко.

Теоханъ. [като подава на Кардама една пълна увита кърпѣ]. Ето, и това ви неспроводи въ даръ.

Кардамъ. [като поема кърпѣтъ] Благодарѣ сърдечно на честѣта съ която ма удостоявате. Вашитъ дарове въз-